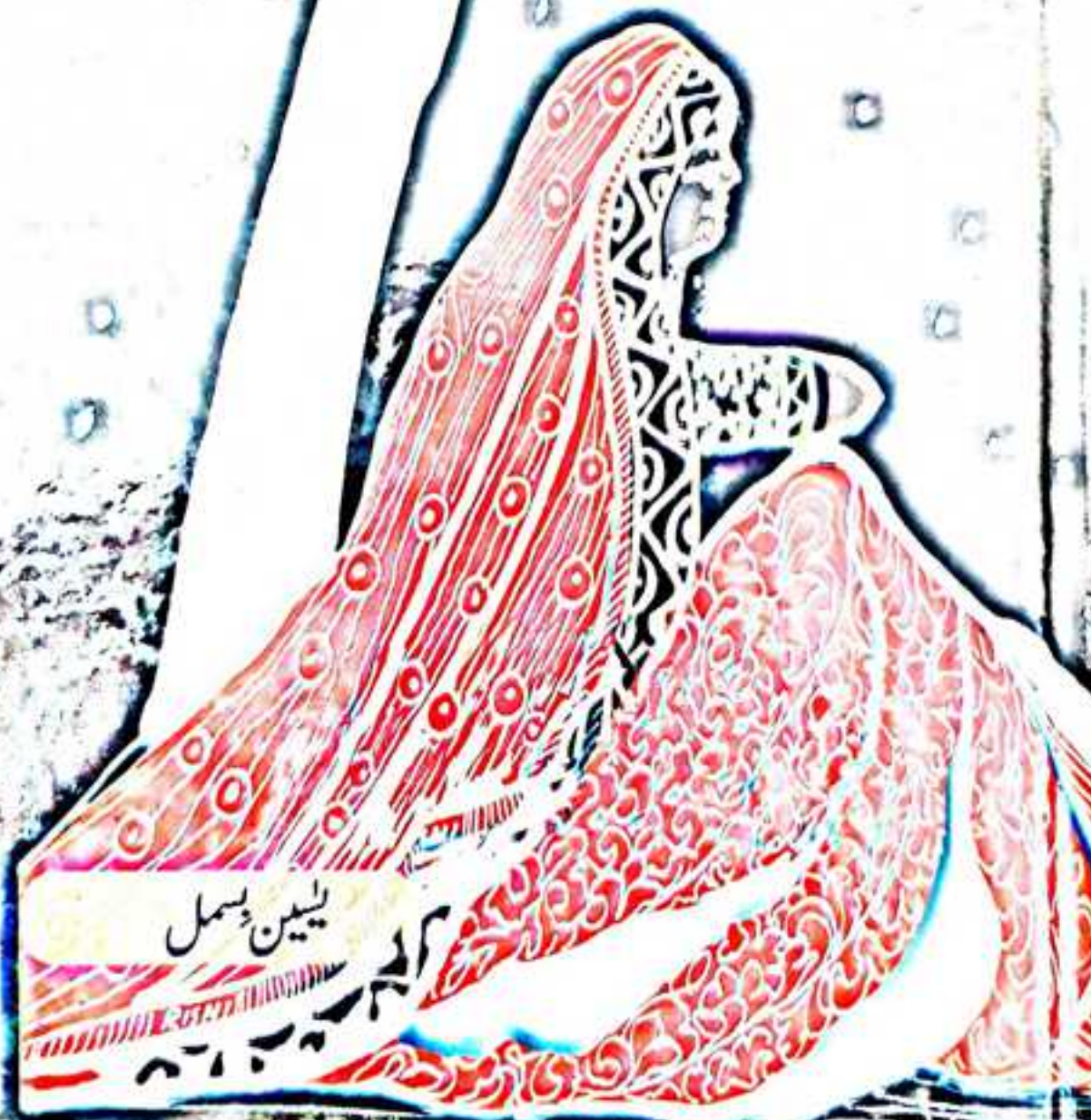

مہوں کی آواز

لیپن پمبل

کلی

حون و ارس

پسین بسمل

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

کتاب و نام جون وارن

شنگار ٹیپن ہسمل

شنگ و تالان اولکین وار

سال 2007ء

کمپوزر الیاس بلوچ

دائگ 500

شنگ کار بلوچی اکیڈمی، کوئٹہ

بہا 120 کلدار

ISBN NO.978-969-8557-36-2

اکیڈمی ادبیات پاکستان و کمک

نام

منی آرٹسٹس پت شاعریں فیض محمدی نام۔

دل گال

اے منی کتاب حون ء ارس منی اولیکین کتاب انت اچ ایشی پیسرا منی تخمین
 بلوچی کتاب ئے مالی بے دزری ء سبب ء چھاپ نہ بوتگ۔ اے وار بلوچی اکیڈمی ء
 منت واران کہ آهان منی کتاب چھاپ کتہ۔
 مین الیاس بلوچ ء پہ دل ء حُب ء منت واران کہ آنہی منی
 کتاب ء کمپوز ء ترتیب دات ء باز محنت و شوق گو کمین و ختا کتہ۔

ببین ہست

مہرِ زبان و شمشیراں

بلوچی ء شاعر احمد جگر ء وتی یک گالے ء اے راہ بومیائی داتہ کہ

شاعری لپے نہ انت اے واخدائی داد ء

وہدیکہ ماواجہ لیسین ہسمل ء شاعری ء دلگوش گورکنیں ہے ہبر شتریں پیجے ء

سہرا بیت ء دیما کیت کہ شاعر چہ ارواہ ء تل ء تو کاں پاد کیت پریشی نہ باز وانگ ء

ضرورت انت نہ چکاس دیگ ء ٹریننگ پکار بیت۔ مردم ء ارواہ کہ پہک ء پیر وزگ

بہ بیت شاعری وت چہ ہمائی تب ء چوکور جو ء روان بیت۔ یکے لیسین ہسمل نہ بلکن

چوشیں چندی شاعر گونتگ انت کہ آہان ء درس ء تد ریس نصیب نہ بوتگ ات بلے آ

چوشیں مزین شاعر بوت انت کہ شاعری وت پر آواں پہر بندیت ہر کس ہے حمر ء

زانت کہ مست تو کھی یک شپانکے بوتہ بلے یک واقعہ ء آرا شاعر ء منصب

بخشات۔ آدرا بھانی کوہ ء شکار ء بوتہ کہ کوہ سلیمان ء جمر اں مانپوشت آچہ ہو ء ہچگ ء

خاطر ء لوزے ء شوہاز ء گدانے ء وتارا سرکت اوداں آئی سمو دیست بس ہے واقعہ

آنی شاعری ء بن بڑہ جوڑ بوت۔ کئے گوشت کنت کہ ہنچوشیں واقعہ ء گوں لیسین ہسمل

ء ہمدپ بوتہ بیت کہ آرا شاعری ء میدان ء تیلانک دات آورت ء مروچی لیسین ہسمل

بلوچی ء نوک زمانگیں شاعرانی رسیگ ء یک رگہہ ء گچنیں درجے ء واہند انت، ہچگ

آئی شاعری خدائی داتگیں داد انت۔

من لیسین ہسمل ء چہ یک عمرے ء زانین ہجہ کارین آ زند ء رنگ راہاں سر
 جناں بوتہ۔ آئی زند ء یکے نہ بازیر رنگ دستگ انت، مہر دستگ، قہر دستگ، ہے
 تجربت آئی گفتارانی تہا پیداوار انت۔ شاعر اصل کہ مزنیں پہریزگارے بہ بیت مہر و
 محبت چہ آئی زند ء کسر ء گستا نہ انت مہر و محبت و شیانی ربا تو انت ء غم ء دورگانی تیر کوئے
 ہم گون انت۔ شاعر و شیایاں بیاد رشات گوئشیت بلے پہ غم ء دورگاں ناسی ء ناسر پد ہم
 نہ انت۔ ہسمل ء بکند کہ ماہ گل ء دید ء چون شات ء مشکل انت۔

مرچی ماہ گل ء من چاراں و شیں دل منی بیساراں
 آتکہ روشنا چمانی !! مہمانیں منی آ جانی !!

بلے دل ء ہے وشى تاں کہ مانیت و ہد ء نوبت ء وفا نیست۔ ہے بسکل کہ وشى ء
 بیسار انت و ہد ء تیلانکاں ارس شنزگا انت ہے جانی ء چمانی روشنائی نوبت ء بے
 دیخی ء بسکل دل ء بیوفائی ء آ سے روک کنت۔ کئے گوشت کنت کہ آ بیوفا انت بلے
 شاعر ء وفاء سنگ ء کہ نہایت بسکل ء دیدوک ارس گوارت۔

من ء داتہ غم بیوفائیں گل ء کہ لگوکیں آ سے دل ء تل تلا
 کئے گوشت کنت کہ گوں ہسمل ء چے بوتہ بلے مارکشت کہ دم دم ء بدلی بوائن
 بنت آ شاعر ء پہ تشبیہہ واستعارہ ء چوشیں ڈتے ء دیمپان کشت کہ آ گوں ہے
 مارکھتاں بنی آدمی زند ء تجربتاں وت ماریت ء دو میاں پیش داریت کہ وشى چے ء غم و
 دورگ چے ء گوئشنت، زند چے ء، زند ء سکین چے ء پہ ہے سکین ء سرین بندگ ء چے
 کنگ کرزیت۔

شاعری ہر چنت ء کہ خیالانی درشانے بلے ہما شاعر وانوک ء گوں وتی
 شوکت لفظی ء ہبکہ وحیران کنت - ہے درگت ء من ء فیض احمد فیض یات کیت کہ کیز ء
 کوٹھی ء پیل ء پیل گوڑے آرا پلانی دستی ءے پہ ٹسکی پیش کنت شوکت لفظی دل ء ہر تل ء
 جمہینیت -

کسی کی دست عنایت نے گنج زنداں میں

کیا ہے آج عجب دلنواز بندوبست

مہک رہی ہے صبا زلفِ یار کی صورت

ہوا ہے گرمی خوشبو سے اس طرح بدست

ابھی ابھی کوئی گزرا ہے گلبد گویا

کہیں قریب ہے گیسو بدوش غنچہ بدست

لفظانی ہے زیبائی فکر ء پلگا ر کنت ء شاعری ء نیمگا وانوک ء گشت و کشاں

کنان ء بارت - ہنچیں یک دلبودے ء بسمل ء راہم پر ماتگ کہ آلفظانی حُسن ء پہ

گلبدن ء مستعار بکپت - آگوشیت -

گلی و شیں تی گفتار زیبا

تی زلپانی سیاہیں مار زیبا

تی آہگ روگ تیراں شلائیں

چو بک ء کرام ء تی رپتار زیبا

ایش و امہر گوں ء ستا ات بلے شاعر ء چند ء چہ حال انت -

دریں بے کلمے کائے نہ گندے

کہ کپتہ پہ ترا بیمار زیبا

مہر و محبت و ایک پدر دیں رواستے دلبر و دلبود و راہ چاری انت، کسے و قول و

زبان کرتگ نوں پہ شاعر و راہ و چارگ و زبیدہ گ چار ہے نیست۔ آپاد بندانت بیجی

جاگہ شت نہ کنت و آ کسے و آ گئی انت آوتی تب و بندگی۔ راہ چارگ و مضمون

شاعران بیکس باز بستگ انت یکے گوشتیت۔

عمرے دراز مانگ کے لائے تھے چاردن

دو آرزو میں کٹ گئے دو انتظار میں

بسمل ہم انتظار و راہ چاری و روایت و سر پدانت کہ راہ چاری چہ مرک و ہم

دست و بالانت آگشیت۔

زہر وار تین ماگہ جوان ات

تاں کدیں انتظار کنخیں دل

شاعری و تہر تہریں رنگ انت۔ شیر، صوت، داستان، سیر و شاد ہانی مجلس و

براہ بلے دستونک بزاں غزل و وتی یک شانے انت۔ غزل بنی تب و عشق و در شان

انت۔ گوں وتی مزن پہنادی و غزل و تل و ہر وڑیں فکر و خیال و را جاگہ رسیت

خاصیں پیے و زیبائی، ٹہل و کہیب، قہر و مہر ہر یک بن حمرے غزل و براہ دیر و کنت

۔ یسین بے کلمے شاعری و پر بندانی دگہ تہر و باز کم انت۔ غزل سک باز انت و آ چہ غزل

و بنی میں ضرورت و جوان سر پدانت۔

دل بے داتہ منم، دردِ بازس زرتہ
عشق و دستور ہمیشہ انت من آزار نیاں
زرد کو لیگ منی پیتہ منا غم نیلنت

اگر دردِ انت دل و گوں کہ غموار نیای:

یا غزل و تہا بسکل و اے جہیات کہ ہد و نوبت و ر بیدگ نوں چہ کہنیں تب و
بدل بو تہ نوں مہر محبت، دوستی، سرو سیادی و دگہ طلب انت۔ دگہ تب انت۔ جہیات و
وصف ایش انت کہ:

قریباں چہ وتی، بیگانہ جوان انت
چہ ساراں مر چکیگیں دیوانہ جوان انت
شفتت آ مہر و محبت و اچ جہان و
شمے اچ محبتاں افسانہ جوان انت
ہما کنگ کہ درنتیں گدان و
ہے کنگ گوشیں پکانی چہ جوان انت

غوث بخش صابر

لاشريك ء تو لامكانے تو
خالق ء هر دوئن جھانے تو

تئى ثنا خوان انس و جن و بشر
ولجہ كلا چہ مهربانے تو

تو گتہ جوڑ اے زمين و زمان
رازق ء تو رزق رسانے تو

پُھل و پن ء تہا تئى وشبو
بادشاہے تو بوز شانے تو

عاجزین بندہ ما تئى مولا
ولجہ بے مٹ و بے بیانے تو

پُر کہ جھولا منی یا محمد تئی دَرَا چہ نہ گژدان خالی
 ندر باتان تئی من پہ ناما اوشتوکان دَرَا تئی سواالی

نازدارے خدائی حبیب ء بے دوانی تو واجہ طبیب ء
 دردمندانی ہست ء تو والی تئی دَرَا چہ نہ گژدان خالی

ہست گھاں پہ تئی مہربانی واجہ ء بے کس و بے نوانی
 زیب داریں تئی واجہ جالی ، تئی دَرَا چہ نہ گژدان خالی

روشنائی پہ گلین جہانا رحمت ء تو پہ گلین زمانا
 رحمتانی تئی من خیالی تئی دَرَا چہ نہ گژدان خالی

نہین ہنکین ہسمل غریبا چست کن تو کپوکیں نصیبا
 تو منی واجہ وارث والی تئی دَرَا چہ نہ گژدان خالی

انبیاء نی پیشوائے یارسول
 اچوتی مہران درائے یا رسول

شان تئی کلا چہ بوزن یا نبی
 ہر مرض ۽ تو دوائے یارسول

سرور ۽ پیغمبرانی واجہ تو
 بے کسانی تو دُعائے یارسول

تئی درے محتاج فقیر و بادشاہ
 کُل ۽ تو پشت و پنائے یارسول

چون من بخنادران تئی اُمتاں
 تو دُعائے تو شفائے یارسول

بے وسین بِسْمِ اللّٰهِ سوالی تئی درے
 تو منی وارا بوائے یارسول

مذانے وتارا مذن شان تو
وتی نیت آ شر کن انسان تو

خدارا بکن یات تو دم دم آ
کنے پر مے روچان ارمان تو

بکن کار جوانین دُنیا تہا
وتی دیم وراہا کن آسان تو

بکن مہر خلق ۽ خدا گو مُدام
بی دومی ۽ درد ۽ درمان تو

بمیشن وڑ و ڈول انسانی ۽

وتارا بکن چہ شان تو

خیال بکن تو اے نادان
فانی این اے کلین جہان

ماڑی و مڈی کوشنتت ہمیدا
روح دُوے گے تو مہمان

مہر بکن گو گلان ہمیشہ
زان وتا تو اے انسان

نیکی بکن تو نیت جوانیں
مُشکل درواہین بنت آسان

اللہ ءِ خوفا بل تو ولا گو
تُرُوسیت اچتو وت شیطان

بیا مروچی اگاں شان ء لوٹے
دین ء لوٹے کہ ایمان ء لوٹے

خوان قرآن توبہ کہ زاری
آسراتین اگاں جان ء لوٹے

دین داری بکن نیکی آ گو
دین و دُنیا اگان جوان ء لوٹے

تو بکن شکرا اے نعمت آنی
وقتی زندا کہ آسان لوٹے

زندگی موبت و مہر ء نا من
اگاں زندا کہ دربان ء لوٹے

مہر ء تئی پما نگا ہے بیت اگر
 اچ نہ لوٹان اچ نہ لوٹان من دگر

بے ترا دومی وسیلہ نے منا
 گنج گنجیں پما تئی یکیں نظر

موبت و مہرانی منزل بس توے
 راہ بملیتن منا کورا اگر

دل تئی یادا چہ غافل نے دم ء
 لے لے لے لے لے لے لے لے لے لے

وتارا تو اگاں زانے
توے شرّین انسانے

مُحبت کن گو بے وستان
عجب وشے عجب جوانے

نہ کیتین کار بے مہری
چیا تو چوش نادانے

پکن موبت گو انسانان
پگر مہران رحمن ء

خدا کنتین پتو رحمت
قرآنا تو اگاں وانے

اللہ وتی یدان
او بندہ ء مسلمان

پنچین نماز و روچک
اللہ ء تی فرمان

شریں یکن تو کارے
زندا وتی نادان

تو یلے تکبرا را
وتارا مزن مزان

شکرا یکن ادا تو
اللہ بیت مہربان

پُحل و گُلابے تو ماتتے بے
محبوب جانی مہرے کتابے

وہدے تو گندے دِلا منی سندے
بمشکین ڈگارے آسے ذرابے

تنی یاتاں نندان شیران بندان
زاناں منی تو دل ۽ کتابے

بُلبُل گُلابی تو زندگانی
نادانیں لاڈو تو لاجوابے

من چو گنوکاں پر تو کپوکاں
وشمین زیمیل چنگو رابے

منا داتہ نغم بے وفا سُن گُلا
کہ لگو کن آسے دِلِ ءِ تَلِ تِلا

نہ مِلّیتِ آرامِ منا ساحتِ ءِ
کتہ چوشِ زخمیِ منا قاتِلا

نہ کسا منا دیتہ نے دیتہ من
گلہ واریں اے دِلِ چہ ماہینِ تِلا

رچنت ارسِ وختے کہ آں یاتِ ءِ کیت
دلوں بیقراریں پما سبزلا

کدی گواتِ ءِ کاریتِ ہما وشبو آ
من ام پلپٹانِ چو ہما بِسْمِ اللّٰهِ آ

صوبو شاما توار ء کنتن دل
چو منا بیقرار ء کنتن دل

بچ نہ ساچیت من کیارہ گشان
دم دم ء آہوزار ء کنتن دل

زہر واڑتین ما اگاں جو انت
تاکدے انتظار ء کنتن دل

من چہ پھلان کدی گلہ کرتہ
بس منا دردوار ء کنتن دل

اے منی بے وسی و بے ساری
دردو فکران اوار ء کنتن دل

دلچہ دردان من بیمارینان
ہوش گارن منی بے سارنیان

دل بے داتہ منم دردم بازین ڈڑتہ
عشق ء دستور ہمیشن من آزار نیان

زرد کولیک منی بیتہ منا غم نیلنت
اگہ دردنت دلاگون کہ غموار نیان

روح گو فکر و غمان شپ گو منی استاران
آں مچاریت منامن اچہ بیزار نیان

تو وتا دیر کنے من تئی دیما سہل
تو بہارانی گل ء من تئی گلزار نیان

منی بے قراری تہارین شپ
منی بے تواری تہارین شپ

دلا گون جیرگ ہزارین غم
دلوں انتظاری تہارین شپ

نہ زانان کئی گو خیالان گم
پہن ہجر و خواری تہارین شپ

مکندت شما روشناسن استار
نوا گوش داریت تہارین شپ

گشی دل کہ بردان دُنیا چہ دیر
منی راہے چاری تہارین شپ

مسی تو چہ مہران بیزار ہسپتال
کدی مہرء کاریت تہارین شپ

گل ء پا ایتان شش سال گوستہ
نہ زاناں پہ زیتان شش سال گوستہ

ہے انتظارے تہا نختہ گان
دُعاگو مسیتان شش سال گوستہ

پہ مہران گل ء تھی ان دل منی
کہ بیمار بیتان شش سال گوستہ

کدی کیت خیالے دلوں تلویت
چو بے سار بیتان شش سال گوستہ

کدی کیت ہسپتال نہ زاناں من
شستوگار بیتان شش سال گوستہ

وَدی نہ بیت آ و شبوتی گلاب ء تہا
نام تئی لکھتہ اشتہ وتی کتاب ء تہا

خط پتو لکھتہ من دیم داتہ گت روچے
سلام ء راہ تو داتہ وتی جواب ء تہا

نئے تو دیر دلا چہ منی دم ء زانے
تئی مادیدن گرتہ شپانی واب ء تہا

منی دلا چہ ابرگر کہ چون بیمارن
ترا کہ دینتہ ما وہدے تئی حجاب ء تہا

تئی پختانی نشہ این چوشین
نین آں نشہ اچ شراب ء تہا

گلو پھلا چہ زیب دارے تو
عید ء روچے اگاں بہارے تو

نالہ گان من چو بلبل ء پیما
یک نگاہ اگاں بچارے تو

گل ملامت منا کنت مدام
چے کنان زردے انتظارے تو

چو دلا نازکین مسوج منی
زانگاں من کہ بیقرارے تو

داتہ سوگند من دلارہ وتی
بے گلا کسے آمچارے تو

دل دوزخ گشتی مسر گار

قریبا پنج وتی بیگانہ جواننت
چہ ساران مرچکین دیوانہ جواننت

شنت آں مہر و موبت ایچ جہانا
شمے ایچ موبتان افسانہ جواننت

کیوک اندیم و آدیما چراغ ء
چہ انسانان ہما پروانہ جواننت

ہما کنگ کہ درنن گدانا
ہے کنگ اچاں پھلان جواننت

گشی بسمیل گنوکیں ایچ نہ زانان
اچے میخانہ آن غمخانہ جواننت

مروچی مہرہ دمن یا ترا بچاران من
نہ کائے تو منی لوگا ترا تواران من

بیا نند دیما منی تو دل ء قرار منی
تئی گو عشق آ سچوکان درد واران من

من تئی اقرارا سال گوارنیتنت
بیا بیا کہ ترا سینہ گابداران من

نہ مال و دولت لوٹان نہ کسی پروان
تئی ما مہران لوٹان مہرداراں من

مناتئی دیری آ کشتہ جتائی آ دراجین
ترا دل ء وتی حالان پیش داران من

نہ تہا گال ء پیشہ من ہہل

بے قراران بے قرارن دل
 زہیرواران زہیروارن دل

روچو شپ اوشتاتہ چاران را سرا
 درد وارن درد وارن دل

زندگی بیا ترا دم ء گندان
 من تواران بے توارن دل

مدت ء گوست گو تنی یاتان
 رازداران رازدارن دل

چو گنوکین دل منی فریاد ء کنت
 کور و گاران کور و گارن دل

مروچی بیا کہ غمواران پر تو
دم ۽ بیا تو کہ بے ساران پر تو

تئی دیری عذابے بیتہ پر من
دل ۽ دردا گرفتاران پر تو

منی بے وسی آ بے غم مذانے
خدا زانیت بیماران پر تو

تئی مہر و وفا گنجت پر من
گناہ اچ نے سزاواران پر تو

منی دل بے قرارن چون جانی
بیا مہرنگ بے ساران پر تو

تئی عشق آ سچانن چون بہت
بیا تو بیا کہ من گاران پر تو

گل گشان من تر گلاب گشان
حُسن و زیبائی ء حجاب گشان

تو کہ گندے منا چو بیگانا
شاعری ء ترا کتاب گشان

نیم چھی منا کہ گندے تو
آں سوالے ترا جواب گشان

عشق ء آساتی چو کن دل
ساز و زمیل ترا رباب گشان

پر تو ہسپتال ذریت ترا چاریت
اے سچو کین دلا کباب گشان

منا تیرے جتہ کوھی تملاران
ہما روچا چہ من چو دردواران

گشکی گند گوارسانی ریچگ
نہ زانی کس چیا چو زیواران

مذانیت کس منی خیالا مداریت
دلم باہینتہ من چو بے قراران

منی بے ساری و ناگ شپانی
سمانے من کیاپا انتظاران

دل و آسے روکن بے ذراہیں
سچانن دل بے من بے تواران

خدا بیاریت ہما روچان بسمِ
کہ گندان من ہما پھلو بہاران

محفل ء رنگ تئی دگر بیتہ
عشق زاناں منی نظر بیتہ

روح ناروچے کائے تو دیما
تو چتائے کہ ٹپ جگر بیتہ

کرتے بے سار موبتا تئی منا
ہر کے حالتا خبر بیتہ

باز لاچار بیتہ دل بے وس
اے تئی دیری ء اثر بیتہ

بلبل ء گوستہ ذمی اچے راہا
چو بذانے سلام سر بیتہ

یا کہ بیتہ کباب ہسمل ء دل
روحے آ ہم تئی ہمسف بیتہ

نہ زانن چیا روج و شپ بے قراران
ضعیفین دلا من کیا پلیس داران

کجا شت منی لاؤ کین پھل بہارے
نہ زانیت کس پاکیا انتظاران

ہما ماہ و استار ہما روشنائی
منی دل تہارین کیا من بچاران

شت آل وخت مہر و وفائے گھاگو
کیوکان تنیان من زیر واران

مگش دردے حالان ہسمل منا تو
ترا اشته مرچی ہما دوست یاران

نغم ۽ داتہ چوشین آں مہربانا
کتہ تنیا منا کلین جہانا

منا بیلان منی بیگانہ گشتہ
گشان گوں کے وتی من داستانا

شپ و روچے منی آرام گارن
منی داروک چم انت آسمانا

کدی حالا وتی گندان کندان
کدی گندان وتی کوانین گدانا

نہ گشتہ من کہ ہسمل بے وفائے
روان آساں وتی گو وت سچانا

دل ۽ نازکین پھل کجائے کجائے
چو بے قراران پرچے نیائے

تسلی بدے بیا دلا بے قرارین
چو زیرواران تو بے سمائے

بہارانی موسم گو پھلو گلابان
چہ گلان زیبائے تو بے بہائے

تئی دیری آ من چو بیمار بیتاں
شپانی تو پاسا منا یاتہ کائے

تئی چہ ادایان ہسپتال فداؤں
دم ۽ بیا منا گش چیا تو جتائے

دلوں بے سار و بے ہوشن سُچانن
اُبر بازنت اے دپ بے زبانن

منی رنگین گنوکانی دوانین
دا ما بے قراری آ گریانن

نصیب آ اچ گلہ واران نے اچوت
نہ زانان دل چیا چو تلوسانن

منی راہے سرا کنگ کپو کنت
خیالم گو ہما پھلو گلانن

ہما مہراں کہ من پٹان مروچی
گشی آں دل شتہ کوھے تلانن

تچوکین آپ ء پیا زند بسمل
وتی پا منزلا دیما روانن

بے قراری قرار چوش ء نہ بیت

دوست ء انتظار چوش ء نہ بیت

من ادا نالہ گان تو وشے

حسن تئی زیب دار چوش ء نہ بیت

ست و کپتان من گل ء پیا

تو بہارے بہار چوش ء نہ بیت

من و تاگار گت پہ تئی رندا

گو دلا دل اوار چوش ء نہ بیت

تو کہ زلفان یلہ کنے وخت ء

تئی مہر ء سنگار چوش ء نہ بیت

تو کہ گندے وتاگو آدینکا

عشق ء دستور یار چوش ء نہ بیت

کے کشیتن کہ من چتو دیران

ہسمل ء درد بار چوش ء نہ بیت

تو گل ء یا گلاب بیٹے تو
عاشقی ء کتاب بیٹے تو

تو کہ ڈک ء ستر و تا اچمن
چون نین بے نقاب بیٹے تو

و شبو ء تو گلو بہارانی
مفت پرچے کباب بیٹے تو

محبت و مہر گو ترا جوانن
پرچیا بے حجاب بیٹے تو

آسہہ تہارتکہ گین دل این تئی
ستہ گے چو ذراب بیٹے تو

ہر دپا گون نام تئی گونیں
چون ہر سہل خراب بیٹے تو

چوشین ابرے منا گلا گشتہ
دل منی چو کہ شیشہ گا پُرشته

چون بساران من دل ءِ کُلا
اے ابر و ت منا گلا گشتہ

زار داتہ منا شکر کالا
چو منا دوست قاتلا گشتہ

من پما مہر و موبتان ذران
تئی ہما یات گو دلا بستہ

منزلانی تھا مدن بیتان
من دلارا منا دلا گشتہ

چو کہ ہشکین دار آسے تھا
آس ارسان گو دلا ششتہ

پلپناں من چو بسمِ سبیل این مرگا
بخت بے بخت اچنا جتہ

مہر گو ما حسین گلاشت گار بیت
زندگی درواہین منی غموار بیت

گلشن ء تا نین وشبو آں گل ء
پُھل کہ ونختے بلبُل آ چہ زار بیت

چے گلہ بخت آ چہ من مرچی کنان
قسمت ء استار شت آزار بیت

من ذران لکھان جگر سوچین غزل
پُھل دل ء ہُشکین نوا گلزار بیت

چو کہا با دل پچوکن ہسمل ء

کے مروچی جو منا لے سار بست

آں ہم تہ روچہ تننت گلائگو اوار ء تان
 روچا اوارتان شپا بے قرار ء تان

مرچین حالتا منی چاریت اگاں کسے
 آں ہم تہ وختے ات من پھلو بہار ء تان

آ وخت یات کاینت مرچی اگاں منا
 اے پھل اچ بہاران من زیب دار ء تان

اتبار اصل نیت کہ کدی شاد ء بان من
 آں نازنین ء گردنے روچے من ہار ء تان

بیسین منی دل ء پھل چو سست دیر کپت
 قسمت منی خرابت یا نیزگار ء تان

تو کدی کائے بے قراران من
 راہ سرا نشہ انتظاران من

بے ترا واب نین منی چمان
 گوں ترا چوش زیب داران من

موبتو مہر ء زندگی گلین
 بیا منی دل کہ زیرواران من

تئی چہ مہران دل منی سیرن
 کے گشتین کہ نیزگاران من

تو تہارین شپانی رثنائے
 چون گنوکین ولا بساران من

روح و شپ بے قرار گوازینتہ
برغم ء بے توار گوازینتہ

ساحت ء نشہ نے کتہ مجلس
مدت ء ما اوار گوازینتہ

دیتہ خوشی نہ مہر دیتہ کدی
ما پہ ناگک بہار گوازینتہ

کندتہ باز مے سرا دنیا
ما پشین غم ہزار گوازینتہ

ہست دولت نہ مال و زر گو ما
ہنچہ ما بے چکار گوازینتہ

کس مہلیکی منا اصل بہت
روح و شین ما چار گوازینتہ

وخت وخت و دل منا بے سار ء کنت
من نہ زانان اے منارا گار ء کنت

درد ء کنت گو ڈوبرا اے دل منی
پھل کہ نازر کین وتا سنگار ء کنت

شیر و شکل ء بنت خوشی آں دما
بلبل ء پیما کہ آں گفتار ء کنت

نیم چمی گو منا کنت آن ابر
گوں دپی بچکنندگان اقرار ء کنت

آپ ء بیت اے دل پہ نازان ماگل ء
بسمِیل آ گو آن کہ وخت ء زار ء کنت

نظر نيك نيت ڀڻو نعمت اين
ڪنن ڪار شرين تي قسمت اين

بکن هر ڪسا گون و شين ابر
بڏان تو ڪه ايشم تي عظمت اين

مڪن ڪسا آزار اڇوت اصل
بڏان بنده آزاری ام زحمت اين

بکن تو محبت گو دين آ وڻي
ڪه نيڪي ام و شين تي سنگت اين

نصيب آ اگاں بوز و بالا برے
هه دين ۽ دوستي ڀڻو شربت اين

بے منا کس دلا نہ داریتن
حال زارا منی بچاریتن

وشکلین وختے ات منی وخت ۽
کسا اللہ نوا گماریتن

راہ گار اچمن و منزل دیرا
دیما کے منزلان بیاریتن

روح و شپ ماہ و سال غموارین
دل ۽ کلارا کے بیاریتن

نہست بس مہر گو منا اچ نیست
کس بیاریتن اگر نہ بیاریتن

مہران بے وفائے بیمار کت منا
دردان کوانو نوکین بے سار کت منا

داتہ منا جتائی ء فکرے منی گھا
عشق آ منی گنو کین آزار کت منا

من وت نہ زانگاں منی حال چونہ بیت
افارگان آہان چو گار کت منا

من دلپہ دردیان منا کس نہ زانگین
بازین انتظارا بیزار کت منا

ہسپتال چو شیشہ گا دل پُرشته کیا گشان
چمان بے قرارین راہ چار کت منا

بیا بخت اگان مہربانی کنے
 اگان تو منا گون جوانی کنے

ترا گو اوارن منی زندگی
 تہارین دلا ماہکانی کنے

منی زندگی وش و شادان ء بیت
 اگان گو منا سرنوانی کنے

منا اشہ پھلا منی سنگت آ
 منا تو وتی دوست جانی کنے

ذری دل منی پا ہما ساختان
 گو بسمیل فقیرا تو جوانی کنے

دلچہ دردین دلا دوا نیستن
اے زمانا رہ ایچ وفا نیستن

مہر گو منزلان سرگردان
زند درد و غمان جتا نیستن

دردوارانی سنگتی گو غم
ذیات ایچ ایشی دگہ پما نیستن

وت غماں واژت وت غما زیریت
بس دگہ مارا ایچ سما نیستن

ما غریبین شاعر ام سہیل
مال و دنیا ء ایچ تما نیستن

گوزو کین بہاران ترا یات کرتہ
ہما دردواران ترا یات کرتہ

پتی گندگا تلوسانن کسے
ہما نازداران ترا یات کرتہ

نہ دیتہ ترا مدت ۽ بیتہ ما
تئی مہر داران ترا یات کرتہ

نزورین دلانی توارا بیا
تئی شارداران ترا یات کرتہ

مہ بیتین دلاگو تئی غم اگاں
منی فرد ساران ترا یات کرتہ

روح رشناؤ شپ ماہکانی
زیب دارن منی زندگانی

بیلبل ءِ وِش توارین ءِ کیتین
داتہ پھلا منا شادمانی

وِش ءِ مِلتہ اے دلارا
کیت مرچی منی دوست جانی

پھل ہندت وِتی وِشبووانا
کیت رشنا منی ویدگانی

جران بستہ نوداں ہشزنت
ٹولی ءِ کیت مرچی گوانی

شپ تہارنت ماہو استارن
دل گنوکیں گو غمان گارن

ساحت ء اچ دلا نہ بے دیرا
روح و شپ گو ترا گرودارن

کندگو بند ء کنت اے دُنیا
دل چہ بختا وتی گلہ وارن

مہر داتین اگاں منا کسا
بس پے موتان بے سارن

روت یک فکر و یک غم ء کیتن
نچ نہ زانان چیا سزاوارن

روح و شپ نارگا منا گشته
 راه سرا چارگا منا گشته

دل پہ دردان ہوش بیہوشان
 چے کنان بارگا منا گشته

نیم شہی پاس پر منا آسنت
 خم برو آرگا منا گشته

من زہیران دروارن دل
 آہ و آقارگا منا گشته

درد ء کنت دل منی گشان کیا
 بس غم ء مارگا منا گشته

دلُ با بیا ترا بچاران من
بیا منی پھل کہ بے قراران من

تو منا گند من ترا گندان
بیا پتو باز زیواران من

بیا منی بے قراری آن تو گند
تئی پہ مہران نیزگاران من

راہ سرا چم پر تو تالانت
مدت ء بیتہ انتظاران من

تو منی پھل و من تئی وشبو
بلبل ء پیا وش تواران من

دل منی تو دل ءِ قرار منی
پھل و گلشن منی بہار منی

دلچہ دردان من ذراں پر تو
نین ترا چون اعتبار منی

روح و شب گو دلا گروداران
راہ و منزل تو انتظار منی

عشق ءِ تئی آس گو دلا روکن
تو منی زند رازدار منی

من تئی مہر تو دل و جانے
تو دل ءِ تو دل ءِ توار منی

شاعران من منی کتابے تو
دید تئی صوت ءِ ہر اشعار منی

دم دما یات ءِ کنت ترا بہت
بیا اے کلا دل ءِ ہسار منی

کنے توار منا چون دردوار ء کنے
تو نندے راہ سرا پمن انتظار ء کنے

ہما زمانہ ہما درچک ء چیر ہما سیخا
گوزدکین آں ہما وختان زبیدار کنے

منی نصیب آ مناسست گت جتا اچ تو
نوا زمانہ ء ابرانہ اعتبار کنے

رقیب گل منی چند یگ دوست گو دشمن
نوا منا گو ہمیش آن تو اوار کنے

ذراب یان پچو کین دارے ہسمل
نوا وتارہ تو پمن زہیروار کنے

کئے کشیتن کہ بدنصیب آن من
فرق ہمیشن کہ بس غریبان من

مال و مڈی نے دولت ء گو من
وَش گھاں گو وَتی رقیبان من

اے غریبی منی میارے نین
گو وَتی حالتا عجیب آن من

شاعری پر منا منی گنجین
شاعرانی وَتی قریبان من

دوست سنگت منی قلم کاغذ
شاعری آسن و کبابان من

کیت مرچی منی دوست جانی
روشنائی منی دیدگانی

تو کہ بیائے دگہ ہچ نہ لوٹان
یکبرے بیا تئی مہربانی

مُھل ء رتچان راہے سرا تئی
وشبوی پر تو کاران گُمانی

ساعتین وشین وشان مروچی
اللہ بیاریت ترا ناگمانی

بیا کہ ہسٹل پتو زہیروارن
وَش تُواری توے بلبُل آرنی

مہر ظالم منی صبر و قرارا
مہپل اچن منی ماہین گُکارا

نہ لوٹان مال و زر ہچی نہ لوٹان
قرارے بس بملیتن دلارا

ہما پیا بدل بی یکبرے تو
بدے رنگے پدا اے محفل آرا

منا تو در درا رلینتہ دیتہ
نہ دیتہ من وتی آں منزلارا

منی سنگت منی دشمن منی غم
منم دیتہ وتی آں قاتل آرا

چو ترا کنگا کیا دیتہ
گو ترا ننگا کیا دیتہ

ڈکتہ من ترا اچ جہانا
اے دے سنگا کیا دیتہ

موبت و مہر تو منی من تہی
نیم چم گنگا کیا دیتہ

بے بہا سن تو گلن ء پمن
زلف گورنگا کیا دیتہ

نازدارین منی تو مہرنگے
مہر گو شنگا کیا دیتہ

تو شباب ء منی شرابانی
 وشبوے تو منی گلابانی

بے ترا ہج منا نہ ساچیتن
 تو خیالے منی کتابانی

شیر من بست گنت تئی عشق آ
 دل گنوکن تئی ہجابانی

تو منا دوست اچ منی ساھا
 ساز وشمین تو ربابانی

تئی پہ بچکندگان ندریگان
 من چوکان تئی ذرابانی

دل پتہ بے قرار کیا گو ابر کنان
بے سو بے توار کیا گو ابر کنان

دوستا منارہ مل گتہ اشتہ شتہ منا
بیت اچننا کہ زار کیا گو ابر کنان

درواہین شپ منی گو غم و بے قراری آن
بیتت واب گار کیا گو ابر کنان

پُھل انت و شبو آنگو بلبل توار ء کنت
پر من غم این بہار کیا گو ابر کنان

ہر کس منا گشیت کہ چمان پٹ وتی

غم بیکار کیا گو ابر کنان

تئی دلبر بانی منا یات ء کیت
ہما وخت جائی منا یات ء کیت

تتکین تئی رکھ چو پتا گلاب ء
آں چٹانی سیائی منا یات ء کیت

کنان یات وختے ہما ساعتان
تئی اے جتائی منا یات ء کیت

ہما کندگو نندو بچکنده گاں
شپ ء روشنائی منا یات ء کیت

دلاگو گرودار جیران من
غم آشنائی منا یات ء کیت

تو بے گو منا وفا مکتین
چوش تو گو منا دعا مکشین

ندر کرتہ پتو وتی دل من
بے وفا تو پشین بفا مکتین

بے ترا زندگان من پتو
چوش بدنام تو منا مکتین

اے جتائی تئی دلا ہستت ات
پے سرا تو وتا درا مکتین

تو منا زندء زار دات شتے
چو منی درد بے دوا مکتین

من قراران بے قرارانی
زیب داران زیب دارانی

وتی بختا کنان لکھ جی من
پُھلے آن من ہے بہارانی

چار نیمگ منی گلو پُھلنت
بُلبلان من اے کوہ و سارانی

وش و شادان زندگی شادان
آسکان من ہے تلارانی

یک و تنیا من اے جہان ء تہا
بس اُمتان من ہزارانی

کند و نندان گو وتی بَسْمِیَل
من جنوکان نازدارانی

پتو زیروارن دلوں بے قرارن
بیا دوست سنگت ترا دل توارن

تئی زیب و بچکند گل بال و شین
منی زند مہرا چہ تئی زیب دارن

بیا دلُبا بیا کہ گنداں ترا
چہ دردا جہانے دلوں بے چکارن

بیا تو دل ء آسراتے منی پُھل
تئی دوستی آ کے کور و گارن

تئی دوست سنگت بسمیل گنوک

بیا دوست کہ ترا زیروارن

دوست نی بیا کہ زیرواران من
ساعت ۽ بیا کہ بے قراران من

چم منی پر تو راہ سرا داروک
دل چچین ترا تواران من

بے ترا چچ منا نہ ساچین
روح و شپ پر تو انتظاران من

ند و نہادان پہ تی گنوکن دل
بیا منی پھل تی رازداران من

تو کہ بیائے کدی منی گلا
کے گشیتن کہ نیزگاران من

باز دل بیتہ بے قرار منی
بیتہ گنت درد بے شمار منی

چم دارو کنت تو کدی کائے
گندگو نند بیتہ گار منی

بستہ گین پھلے آن من چمن ء
بیتہ گو بلبیل آن کار منی

غم ء حالان منی پذانیت کے
واب چتمانی بیتہ زار منی

من ولا گو گریان دل گو من
کے ہمیشہ کے

زیب دارے تو زیب دارانی
بے بہائین گل ء بہارانی

یکبرے بیا ترا پگنداں من
بلبل ء تو اے کوہ و سارانی

تئی پہ مہران بے قرارن دل
لال تو یک نئے ہزارانی

تو منی زندگی منی جانے
وشین و شبوے لاکزارانی

نین تئی مٹ گو بلبل و پھلان
من جنوکان تئی انتظارانی

دلوں بے قرارن خدا خیر کنت
کسی انتظارن خدا خیر کنت

چیا تلوسانن منی دل گنوک
کہ چو دردوارن خدا خیر کنت

بران چمان کاران من را سرا
پہ کس زیروارین خدا خیر کنت

گل ء و شبو آ گوات کاریت و باڑت
منا کے توارن خدا خیر کنت

کیوتانی ٹولی گو مرگان اوار
گلانی قطارن خدا خیر کنت

ہر تیمگا بہارن گوگو توار ء کنت
بشین نند و کندگ مہران بار ء کنت

سبزین آسمان سبزین ڈگار مے
آنکہ بہار موسم پھلان قطار ء کنت

استار زیب دارین شپ روشنائی این
زیبائن گل زمین آچون زیبدار ء کنت

گندیت منا کہ وختے پھلانی بلبل ء
گندیت گو منا چو چمان خمار ء کنت

چو بسمیل آ گنوکیں یک شاعرے گشیت
شیراں گو سچوکیں دردان ہزارہ کنت

دل داتہ سنگے آرا بے ساری ء تہا
 کپتان گو دلا من اے خواری ء تہا

شپ روج نشتہ جیردان خیالان گو گل ء
 گتہ منا دلا چو بیماری ء تہا

کے زانت چون بان من اے زند چون بیت
 زندم گوزیت چون اے غمواری ء تہا

آں ساعت آں زمانا من یات چے کنان
 آں وخت وشہ تنت گو دلداری ء تہا

من چے گشان کتا گوں کے ابر کنان
 گتہ منا جتائی ء بیماری ء تہا

گل ءِ وِشین تئی گُفتار زیبا
تئی زلفانی سیاہین مار زیبا

تئی دروشم چو درچکا سبزہ زارین
تئی کاڈی ءِ سبز استار زیبا

ہیما روچا کہ تو گوستے اچیدا!
ہماراھانی ہشکین دار زیبا

تئی آگ روگ تیران شلالت
تئی چو بلبُل آ رفتار زیبا

تئی وِشین ابر بچکندگاں گو
وہے نیت اب دلان کاٹار زیبا

غریبین بسمیل آ کائے نہ گندے
کپوکن بیترا پیار زریما

گلا چہ جوان فوج ے
مہر ء نشان فوج ے

بمبو تو پانی تما کشتین کدی
چو پہلوان فوج ے

جان ء پروا نے سرے شیران ے
شیرانی شان فوج ے

صوب و بیگہ راہنما او مو تبر
دیما روان فوج ے

محکم ایمان ے فوج ء ہر بشر
بوزشان یالوان فوج ے

نہ زانیت کس چیا من دردمندان
وتی بے وسی آ گندانو کندان

ہما کوانین ہنکیں انت ہندنت
نہ گندان من وتی مہرنگء رندان

پریشانی منی بخت و نصیب ان
دم ء ایدا پہ آرام ء نہ بندان

پما گوانین مہران دل زہیرن
نہ گندان کسے آگوں کے بکندان

شنت آل روج مہر و موبت آنی
کیا پہ من وتی مہران شندان

شپنت گرانین روچنت بے قرارین
ذرتین دل منی شیران ء بندان

شپ تہارن بے قرارن دل منی
وڑدہ کنت و بے توارین دل منی

ساحت آرام نیلستن چے کنان
روح و شپ چون انتظارن دل منی

کنت کے دارو دل ء ٹپان منی
زیروارن زیر وارن دل منی

مال و زر ہلستی منا درکار نیں
موبتاں چہ نیزگارن دل منی

دل منی بے سار و بے ساران من
چہ کیا چو دردوارن دل منی

بسمیل انچہ زندگی برباد بیت
درد و فکرانی شکارن دل منی

روچ و شپ بے قرار من ہسپتال
 بے دپو بے توار من ہسپتال

وت وتی حالتا نہ زانان من
 ہسپتال

وَشِ گلو شادبادن اے دُنیا
درد فکرے شکار من بِسْمِلَہ

چار نیمگ نگاہ چرینان
یک تنا دردوار من بِسْمِلَہ

دوست سنگت نے ہمبڑ و کسے
مفت کت عمر گار من بِسْمِلَہ

من وتی فکر و غم نہ کت وختے
ہر غما گو اوار من بِسْمِلَہ

سوتکہ پہ دو میان وتی من دل
نشستہ گاں دردوار من بِسْمِلَہ

من کبابان منی کبابن دل
چمک ہشکسہ وار من بِسْمِلَہ

بُلبُل ۽ وِشِین توارے روت کیت
گو سہیل آ یک بہارے روت کین

کنت بلبل گو گلا وِشِین ہبر
واچمن ۽ تا زیہدارے روت کیت

چنگلیں زلفان وتی تالان ۽ کنت
زانگاں یک رازدارے روت کیت

پُھل و بلبل موسم آ گو ہمبرو
گون گواتا زلف ۽ تارے روت کیت

یک تنا بندوک شاعر گو وتا
انتظاری انتظارے روت کیت

نشہ بسمیل گو خیالان کنت ہبر
زر وار سرن کو داگرد و غمارے روت کیف

شپان شپ درست من نالان پرچے
 وتی زندا چہ بے خیالان پرچے

سمانے دوست کے دشمن منی کے
 وتی حالا چہ بے حالان پرچے

منی چم گو دلا ارسیک رتچنت
 گشان درد و غم ء حالان پرچے

دل ء پرگ منی سوتکہ ذرابان
 مبدان من غم ء گالان پرچے

ہما شپ روج ہما استار توے
 بران یاتا چہ آں سالان پرچے

کپوتے بالی این ہسٹل کپوکان
 مچاران درچک دیوالان رے

پریشاں حالاتان دوشی شپا من
چہ و ت بے خیالتان دوشی شپا من

منی دل سینہ گا اچ دیو دیرت
اصل بے حالتان دوشی شپا من

ا بر کس گیرت اچ صوب ء سمینا
گو و ت گرودارتان دوشی شپا من

درا بندوک من کسی سوالی
گو فکران گارتان دوشی شپا من

وتی بے چارگی بے و سی آ گو
غمارنج بارتان دوشی شپا من

نہ زانان کے منا دردان دیانن
گشگ ایشن کو پھل ء کیگدانن

تئی رنگین زلفانا بدل نیں
گشگی تیر گو چمان جنانن

منا پھل ء جتہ پھلا مروچی
پشین ار سے چہ اے چمان رچانن

منا غم نین اے ہجرے شپانی
گلین مہرنگ کہ پن مہربانن

تئی زلفانی سیخا چون وشن
کہ وشین و اب اچ چمان تچانن

تئی مہران پہ بسمیل گنوکن
تئی موتان وشین سچانن

دَم بروکان دَم بروکن دِل منی
بے قراران گیمرو کن دِل منی

تاکدے زیران جہانے من غمان
کس نہ زانیتین سچوکن دِل منی

زیملان وشیں بندان پر کیا
نے سما پرچے گنوکن دِل منی

کیت گواتے وشی ء ساڑتین کدی
پا حوالا ما گل ء چوسمبروکن دِل منی

نیزگارن دلپہ مهران واب نین
چو کہ آسے گو ذرابانی سچوکن دِل منی

بسمیل این مرگا چو کپتہ ما نارگان
من کپوکان گو غمان گو من کپوکن دِل منی

اے حُسن اے جمال اے سیگار توبہ توبہ
زخمی کنے دلانا ہر وار توبہ توبہ

بے سار گرتہ تو گو حُسن آ وتی منا
انکار تئی غذا بین اقرار توبہ توبہ

بڑتہ منا اچ ہوشا تئی زلفان چنگلین
موبت تئی چو شہدا تئی تکرار توبہ توبہ

حالا منی بچار تو یک روچے بیا صنم
در دین تئی جتائی و دیدار توبہ توبہ

بادامی این چٹمان بڑزا کنے اگاں
سیاہین ماپراں گو سیاہ مار توبہ توبہ

حالا اگاں تو بسمیل ء گندے منی جگر
وت بے وتی گو حالا لے سار توبہ توبہ

قلم بیتے بے واب و ابان من
کہ نوشان فکر بے شرابان من

کیو کیس چو کنگانی تھا
ہما بے وسین گل گلابان من

ذری دلپہ مہران ماہین گل ء
سچو کن منی دل کبابان من

منی بے قراری منی تلوسگ
وتی گو غمان لاجوابان من

منی حال زارا نہ گندیت کس
وتی گو ولا چون عذابان من

چو ہشکین دارا من بسمیل سچان
دلوں - انگرن نا ذرابان من

بے قراران بے قراران چون کنان
دردواران دردواران چون کنان

روح و شپ فریاد ء کشتین دل منی
آتکہ گین و شین بہاران چون کنان

پیش دارن من کیا درد و غمان
گو غمو دردان اواران چون کنان

زیروارن پر ہما روحان دل
نشتہ گان من انتظاران چون کنان

نین رژنا نو منی ذردے تہا
چے دل ء کلا ہساران چون کنان

کے نہ زانیت بے وسین ہسمل منان
کنت لکھ کسے ابر من بے تواران چون کنان

شپ تہارنت ماہکانن دل
پمنا چوش مہربانن دل

ماگل ء مہر پر منا گنجنت
غم منا نین سر نوانن دل

نین پروا منا کسی مرچی
موبتانی منی گردانن دل

دل منی گو منا گلا بالیں
دوستی ء منی نشانن دل

دلبرے وشی آن گو شاداں
بِسْمِ آ گون ہم زبانن دل

ہوش نیستن منا سما نیستن
مہر دوستا کہ پر منا نیستن

دلپہ دردان من چما روچا
گشتہ پُھلا منا وفا نیستن

عشق ء آسا چو سوتکہ زرد منی
کپتہ نالان منا دوا نیستن

ہون ء ارسان چم منی رتچنت
منی ارسان ء ہیج بہا نیستن

داتہ دردے گلا منا بسمیل
نو دگر پر منا سزا نیستن

دل تئی لوٹیت اگاں کندانہ بیا
چنگلین زلفان وتی کندانہ بیا

پُھل بریچان من تئی راہے سرا
پنا مہران وتی شندانہ بیا

شکلیں ساہا پتو قربان کنان
موبت ء پُھلان منی گندانہ بیا

آھنین دل آپہ بیت ناما چہ تئی
بیا دل ء تاران منی سندانہ بیا

من نیاں غموار بے تو پا کسا

سا پکرن شال تئی

تئی وشبوا چے پُھلان جِتائُن
ہے وشبو منی دردے دوائُن

تئی پہ نند و نیادان جان ندرن
شپ ءِ اِستار گو ماہا گوائُن

منی دل گو منی جانا تئی من
دلا یکین صنم تئی آسرائُن

تئی مہرانی خلو کین گو تیران
ہے موبت منی غم آشنائُن

نہ من بیمار نے بے سار ہسمل
کنان من چون دل پر تو فدائُن

چون بکندیت درواریں دل
گتہ بختا بختا اوارین دل

یا الہی منا بدے صبرے
بے قرارن منی قرارین دل

زندگی چون گوزیت گو دردان
پر منا وت کہ سیاہ مارین دل

کس تسلی دیوک نیست منا
پیتہ دشمن کہ مہردارین دل

من پہ مہران سُچان چو بسمل

جو سخاوتیں اس کے ہرگز نہ ہوں

ولا زڑتہ دردے چشین ناگمانن
ہے درد زانان منی مہربانن

کے روت یادا چہ کس یاد ء کیت
سمانے چیا چو منی دل تچانن

نہ کلیت پہ آرام منا ساحت ء
منی زخمی این دل منی ہم زبانن

کدی دنت مہر ء کدی دنت غم
کدی وش و شادان کدی دل سچانن

ذریت دل پہ مہران نیلنت غم
ڈگارن پچن حال بڑز آسانن

بیا دلرُبا بیا جان وفا بیا
دل ترا لوٹیت دلا دے دوا بیا

پھل و گلابے تو لاجوابے
تو ماھتابے درد ء دوا بیا

مہرنگ گلابی درمان دلانی
تو گودلا بیا دردے دوا بیا

بیا منی جانی منی زندگانی
اے دیدگاں بیا دردے دوا بیا

پر تو گنوکاں پر تو کپوکاں
ماہے تلا بیا دردے دوا بیا

منی بخت زانان چمن زار بیتہ
دلون اچ منا چو کہ بیزار بیتہ

ہما مہر و موبت کہ من دیئہ گنت
غما گو منی آں کہ غموار بیتہ

شتہ یار و بیلان منا یل کتہ
منی دل چہ فکران بیمار بیتہ

منا ہرکسا دیئہ گو کندگان
منی زند مہرانی گلزار بیتہ

پشن وختہ آ گپتہ بسمیل منا
شپ و روچ پر من سیاہ مار بیتہ

اے منی ارسانی ریچک بے قراری روچ و شپ
گو ہما یاتاں کپوکان دردواری روچ و شپ

گو وتی دردان اوارن دل گنوکیں چون کنان
اے دل ء ٹپان کوانین کے بساریت روچ و شپ

یک غم ۽ نیستن دل ۽ 'تابے حساباں غم منی
مدتے پیتہ کنان من آہ و زاری روچ و شپ

چے گل و باغان گندان بلبل ۽ 'نیستن توار
آں گلاب ۽ بلبل آ پہ زیرواری روچ و شپ

من کدی گریٹہ کدی پچار گرتہ گوں کسے
یک غم ۽ ہستن دلا گو آس گواری روچ و شپ

پر منا شپ ماھکانین چو کہ سیاہ مارا تچیت
کے دل ۽ دیما وتی دستان بداریت روچ و شپ

انکہ سین دلیں منی بازین غمان زیران چون
روشانی پر منا نیستن تہاری روچ و شپ

من نہ زانان چون بسمیل زندگی گوستہ منی
گو غم و دردانی بارا انتظاری روچ و شپ

منی دل منی جان کیتن کدی

منی درد ۽ درمان کیتن کدی

منی بچم داروک راہے سرا

پدا عشق ۽ طوفان کیتن کدی

نہ ساچیت منا بچ من چے کنان

منی زندے سامان کیتن کدی

دلوں بستہ نندوک ایتا کسی

نمان کنت تالان کیتن کدی

بملیت قرارے منا ام دم ۽

منی بیت مہمان کیتن کدی

سا کنت قسمت نوا بیت پھل

منی دردے درمان کیتن کدی

منه فاستجاب له
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة

فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة

فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة

فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة

فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة
فانزل من السماء
مياه عذبة
فصبها على الذين
كفروا فاصبح
الارض خضرة

باز مرچی بے قرارن دل منی
زانہ گان دردانی بارن دل منی

دیرن اچ چمان آں زانان من
مدتے پیت انتظارن دل منی

نین سنگت کس منی درد و غم ء
بے اثر کُمان توارن دل منی

تا کدے من گو دلا جیران وتی
بے وفائی ء شکارن دل منی

کس منی بِسْمِ اللَّهِ کسے قاتل منی
گو ہے فکران گارن دل منی

زند مہمان مہیتین جوانت

درد ارمان مہیتین جوانت

دریکتین زند مہیتین اصل

مرگ آسان مہیتین جوانت

اکہ ارمان دلا گو اورنت

عشق ء طوفان مہیتین جوانت

دلپہ دردانی علاج آ کے کنت

غم بے درمان مہیتین جوانت

ہون انسانے دُنیاے تہا

چوش ارزان مہیتین جوانت

کار دُنیاے ہمیشہ بِسمل

دل گو دستان مہیتین جوانت

وشین چو بلبیل آسن گفتار مالقا تئی
 ماہا چو روشنائن دیدار مالقا تئی

گو اے دل و خیالان وشین تئی ابر
 زیبائی چو گھلائن سنگار مالقا تئی

بیا بیا کہ بے قراران تئی موبتا صنم
 تو بانگ ء بہاریے گلزار مالقا تئی

وہدے ترا کہ گندان من انتظاریان
 پر تو زہیرواران بیمار مالقا تئی

من نشہ گو اُمتان چاران راہ سرا
 یاتن منا آں قول تئی اقرار مالقا تئی

وہدے کہ دل بے سار ء بیت
درد و غمانی بارہ بیت

کوانین پاسان یاتہ کنت
نوکیں فکرے گار ء بیت

دیما مہبتین بیت اگر
خیالے تھا دیدار ء بیت

دیری اگہ مجبوری این
یاتاں کسی گلزار ء بیت

ہسمل غریب و بے وسین
نہ شاد و نے آزار ء بیت

اے گنوکین دل منا بے سار ء کنت
زانہ گاں انچا منا بیمار ء کنت

اچ نہ ساچتین منا من چے کنان
صوب و شاما دل منا بے وار ء کنت

منزلا گارین چون سر بان من
من دلا زانان منا دل گار ء کنت

بڑتہ دل بچکند گاں ماہین گل ء
نشتہ دیرا چو وتا سنگار ء کنت

کنت کہ چمان کدی بوزا وتی
بہمیل آ زندا حہ آں ہزار ء کنت

مہر گو ماہین گلاشت گار بیت
زندگی درواہین مے غموار بیت

گلشن ۽ تانین و شبو آں گل ۽
پھل کہ وہدے بلبل آچہ زار ۽ بیت

چے گلہ بختا چہ مرچی من کنان
قسمت ۽ استار شت آزار بیت

من ذران لکھان چگر سوزین غزل
پھل دل ۽ ہشکین نوا گلزار بیت

چو کبابا دل پچوکن بسمیل ۽
مروچی چو منا بے سار ۽ بیت

منا داتہ پُھل ءِ نشانی گُلا
دِلوں پیتہ سر گو وتی منزلا

شکر گالین دوستا منا گشتہ وت
بدل کن دِلا را منی گول دِلا

پتو ندر باتاں منی ساه و بند
کلو داتہ و ہدے منا وش گلا

بہارانی سوگند ما واڑتہ گت
ابر گو منا کت ہما بلبیل آ

عجب وش و شادے بسمیل گنوک
ترا گتہ پُھلانی نیاما دِلا

موبتان من آں مہر دارانی
من گلابان کوه و سارانی

دیدہ دانستہ کل گشت منا
سنگت و دوست نیزگارانہ

گچہ لین زہر واژتہ ما وختہ
شہدے پیا چو زہیدارانہ

کس مگندیت منا مذانیت کس
من زہیران زہیرارانہ

وخت وختہ کہ دل گنوکی ء کنت
من تواران وش توارانہ

دوست و دشمن نہ زانت من بسمیل
من جنوکان رازدارانہ

بیا کہ وشمین بہاران ترا نازینتہ
کوکوئے وشمین تواران ترا نازینتہ

من تئی راہے سرا نشتہ گو چاران ترا
من کہ زانان ہزاران ترا نازینتہ

ہر دما مہرتئی دوست کہ یاتا کیتین
گل و پُھلان بہاران ترا نازینتہ

گندگا پر کہ وتی وش رنگے بیائے
دلے پرین تلاران ترا نازینتہ

پر تئی نند و نیادان گنوکن ہمسہل
گلشن آ گو گلزاران ترا نازینتہ

یات کاینٹ ترارا کدی احسان منی
پتو قربان کدی بیتہ دل و جان منی

تو منا درد بدے من ترا جی جان کنان
تو منی فکر دے شیرانی دیوان منی

چو منا دشمن آ گندے تو مروچی پرچے
آس روکن گو دلا بندن اے زبان منی

روچ و شپ آن کہ منی غم گو غماتی یکت
اے جتائی ء مروچین نیت گمان منی

کندگا گون وتی صوبا کدی شام کنان
کَم مَر گن تہ ہسمآ غم شام منی

بے قراران روچ و شپ ناران
کس منی گو غما اوار مہبیت

دل کہ یکین فکر بازیشت
چو من این اچ گنوک سار نہ بیت

یک غم ء نین کہ من گشان کسا
دپہ کندیت غم شمار مہبیت

دل چہ مہران موبتان پرن
کس پہ مہر ء چو نیزگار مہبیت

پھل و گلشن بہار گل زانت
کے ام چوش نابکار مہبیت

کلین دنیا جتا بہ بیت غم نین
یک آن بسمیل منا جہ زار مہبیت

باز دیرن ساگو منزل منی
نین اب جاگا وتی اے دل منی

تا کدے من گو ولا جیران وتی
کیت کدی آں وشگلین بلبل منی

واڑتہ ما سوگند مہر و موبت ء
دوست و ہدے پیتہ بت قاتل منی

شیر وختہ باغ تاہ بلبل گشیت
کانب وا یاتا ہما محفل منی

من وتی دردا گشان گو کے کیا
دل گنوکن ستہ چون بسمل منی

منی محبوب پرچے تو خفائے
کتہ من چے کہ اچمن تو جتائے

تنی عشق آ منا بے سار کرتہ
چچو کین منی اے دل ۽ تو دوائے

گنوکی شت منی تالان پیتہ
کتہ تو گو منا قول ۽ وفائے

منی دیمائے تو ہر صوب و بیگا
نیئے دیرا منی ذردے تہائے

گشی بسمیل منی مہرنگ بیانین
منی حالا چہ پرچے بے سمائے

تو موسم ء بہارے ذردے منی قرارے
پر تو من انتظاران پمن تو انتظارے

کرتہ منا تو شیدا زلفے وتی گو قیدا
پر تو ما بے قراران پمن تو بے قرارے

تنی ناز گو ادایان من گو دلا فدایان
بیا من ترا بچاران حالا منی بچارے

پھل ء تو بلبل آنی انگو بیا او جانی
یاتاں تنی ما گاران ذردا اگاں ہسارے

بیا کہ زبیرواراں بیا بیا کہ بے قراران
گو تو ما زیبداران گو من تو زیبدارے

گل و پھلا چہ زبدارے تو
 زبداریں دل ء توارے تو

نارگان من چو بلبل ء پیما
 یک نگاہے اگاں بچارے تو

داتہ سوگند من دلا رہ وتی
 بے گھا کے آ مچارے تو

دلپہ دردین گشتہ من گال ء
 ذرد ء یکین منی توارے تو

بہمیل آگو ابر کنے وشین
 چون زیبائے نازدارے تو

من نیلیت پہ کنگ اے زمانا
روان روپے اچے ء شارا سُچانا

شتہ مہرنگ منی آزار اچمن
رواں دوست ء وئی رندا تچانا

دل ء زنگان وئی من چوں بریچکان
دل ء بوخت گو ارسان رچانا

منی دل بے قرارن بے توارن
ابر نیستن منی بندین زبانا

من دردانی پروا نمین غم نے
چیا کندیت امن اے زمانا

منا نے تاب اے آسین شپانی
گرفتاران من بسمِ گو جانا

چو منا بے قرار ء کنتن دل
کے کیا را توار ء کنتن دل

تلوسے بے وسین دل و ہدے
گند و بندان گار ء کنتن دل

دلچہ دردان من دوا نیستن
شپان سیاھین مار ء کنتن دل

چو کہ گیمرتہ گین پُھلا من
سستہ کپتہ توار ء کنتن دل

پلپناں من چو بسمیل این مرگا
درد و فکران ہزار ء کنتن دل

بسمیل آرا جتا مذانے تو
گونتہ فکران مار ء کنتن دل

چو کین قسمت آ سو تکہ دلا را
کیا اچمن پلت ماہین گُھارا

کیارہ گشان من حالا غمانی
چشین غم داتہ گنت آں مہردارا

مروچین روچ آفت شپ تہارین
تلی کے بدنن دردوارا

ہما ام وہدے ات مہر و وفانی
گُھارا نازینتہ گت آں بلبل آ را

مکش اُفارگان بسمیل گنو کین
مکن نین یات تو آں بے وفارا

دل ۽ تاران چو پنا سُرینے
اگاں بیائے منی کلا ذرینے

پتو کولیک بان ماہین منی گل
چیا دیرا چہ تو تیران پرینے

دل ۽ تا یک تئی یاتنت زیبا
منی زندا اگاں تو سنبہھینے

تئی نے حُسن و زیبائی گو کسا
چیا ارسان منی دیما شلینے

منی درد ۽ چگر جانے منی تو
دل ۽ ٹپان تو پرچے کدینے

گُونجانی ٹولی اِن آوِنِ جِلانی
وَشینِ تواریں وِشینِ دِلانی

وَشبو گُجانی کیتنِ گو گواتا
سیلا رواں من کوہو ڈلانی

صوبو صباہے وِشینِ گواتین
بند و کیس بلبُلِ محفلِ گُجانی

اِستارِ روشنِ گو آسمانا
چوں زبیدارنِ شپِ ماہکانی

دِیما روانا شیرانِ گُشانا
شادیں مرویحی مے زندگانی

کپوتا بالی این داتہ سلام ۽
 بیا ہسپل کتم و شین کلام ۽

مُرید و حانی ۽ پیا گنوکین
 منم زیران پر و ت چار گام ۽

من ہنچا جوڑ بیتان شاعرے غم
 نہ ملت ہج منا بوزین مقام ۽

مدام آسردگو اومیت یکند
 نوا تو درکپئے بیائے پہ شام ۽

ضعیفین دل منی جور و جفا
 دلوں پیتہ غمو دردے کلام ۽

منی بے وسی آ گند اے زمانہ
 ذریتن دل منی پہ مہر ۽ تام ۽

کین ایدا کے پما ارمان کنت
 حازگین پٹان کے درمان کنت

وخت ناتر سین اے شوین نصیب
 زند ء روچو گام گاما گران ء کنت

وخت یک رزگا نہ کوشنتیت ہج کے
 چار روچے مژدما حیران ء کنت

بے وسی بے چارگی عیب ء تہ نین
 جوان ہما کہ گو کندگان دیوان ء کنت

زند گوازینوک گو خودداری آ
 گو وتی فکر و غمان ام شان ء کنت

بسمیل ء پیا وتا سوچ ء اگان
 ہر کے جانا پتو قربان کنت

کیا گُشانِ وتی منِ دلِیگِ حاوالان
کہ زِندِ کپتہ منی گو غمانِ جنجالان

غما چہ دُوریہ دستا چہ زندگی زارِین
کہ دژدِ رستہ منا چے گُشانِ منِ سیالان

نہ زانہ گینِ منا گس کہ چون گنوکانِ من
زمانہ چے منا زانی کہ چون بے حالان

چو شیشہ گا اے منی پُرشتهِ دلِ ٹکر ٹکرِین
سُچانِ روچا چو دراجینِ شپانِ گو نالان

نیانِ نونِ آنِ بسمِ بسمِ کہ شادہ تانِ روچے
نہ کیت کنگِ اصُلِ اے دپابِ ماسالان

اے دِلے حالان منا گُش کہ من کیارہ گُشان
 حالتا دژدانی کندان اگہ گریوان گُشان

غَم منی یَکے تہ نیستن کہ من گُشان کستا
 کس منی نیست ادا گُش کہ کے کیارہ گُشان

زندگی خوار و عذابین چہ اے زندا زاران
 وَت غمان گو وتی گاران دِگر کیارہ گُشان

چون گوازینه گان غَم ءِ روچان دِسمِل
 کئے منی حالا بچاریت من کیارہ گُشان

محبوب نین بیا کہ غمانی شمار نین
بے تو اے زند عذابن بے تو قرار نین

دردو غما چہ فکر ا دل دحلہ تہ منی
چہمان بے تو کسی اھصل انتظار نین

چچ غم دگر منانے دگہ درد نے دلا
تو بیا کہ پل یکندنت بے تو بہار نین

ہوش آچہ من شتان نون دل سوتکہ ہر غما
مہرانی ماہ زارن منی مہرگار نین

بسمیل کیوک نالان چو بے پر گین مرگ
کل زار بنت اچمن یک آں کہ زار نین

وخت وخت ء کہ بیقرار ء بیان
گواہنیں دردانگو آوار بیان

بے ساقیت روت یک یاتے
ہما فکران گون گارہ بیان

باز دل بے قرار کنت منا
من دلا گون تار تار بیان

نے سما جندو نے سما جانے
چار نیمگ روان بارہ بیان

وپیہ گین واب زارہ بیت امن
وتی زندا چہ بے چکارہ بیان

شاعری نین شوق ء بسمل
من نہ زاتم کہ دردوارہ بیان

بیا منی وارا بیا یا غوثِ اعظم دستگیر
جھولی ءِ پُر کن منی یا غوث یا دستگیر

تو خدائے دوست ءِ او من سوا لی تئی درے
تو ولی آنی سرے زانت گل پیران پیر

تئی درا چہ ہیج سوا لی گڑتہ نہ خالی کدی
بادشاہے تو ولی ءِ دست بندان من فقیر

نازدارے تو خدائے نیک ءِ یے
بے وسین زردے منی واجا پگن دردان دیر

من مُریدان تئی فقیران سوا لی آن
تو سخی ءِ مہربانے تو امیر

